

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 13 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 543

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ. Τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον».
ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ. Ὑστερ' ἀπὸ τῆ βροχῆ.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Γύρω ἀπὸ τὴν τιτανομαχίαν.
, , , , , Θά
Μ. ΜΑΓΝΗΣ. Νέα βιβλία (ὁ «Ἀϊ Νικόλας»),
Λ. Μ. ΜΟΙΡΑΣ. Γράμματα κ' ἐπιγράμματα.
Φ. Π. Ἐνα κοντσέρτο.
Μ. ΡΟΔΑΣ. Φιλολογικὲς φλυαρίαι,
Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ. Ἡ ἐκλογή τοῦ προέδρου (Trilussa).
ΤΣ. Ranz.
ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ. Ἀμαρυλλίς (συνέχεια).
ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ

Ξέρετε τὴ δέκατη Μοῦσα ; Αἷμα εἶναι ἡ θροφή
της, μὲ τοὺς φονιάδες καὶ τοὺς χασισοπότες κάνει πα-
ρεά κρυμμένη μὲς στὰ καταγώγια, στὸν καιρὸ τῆς εἰρή-
νης. Στὸν καιρὸ τοῦ πολέμου βγαίνει ἔξω ἐλεύθερα
καὶ μοιράζει ἱερὸν ἐνθουσιασμὸ στὰ εὐγενικὰ πλῆθη.
Ἀκοῦστε τὴ γλυκιά φωνή της ἀπ' τὴν Ἀγγλία :

Down with the Germans, down with them all !
O Army and Navy, be sure of their fall !
Spare not one of them, those deceitful spies,
Cut their tongues, pull out their eyes !
Down, down with them all !

(Κάτω οἱ Γερμανοί, ὅλοι τους κάτω !
Ὁ στρατὸ καὶ ἡ στόλη, νᾶσατε βέβαιοι γιὰ τὴν κα-
ταστροφή τους !
Μὴ λυπηθεῖτε κανέναν ἀπ' αὐτούς, τοὺς κάλπικους
[σπιούνηδες,
Κόψτε τους τις γλῶσσες, βγάλτε τους τὰ μάτια !
Κάτω, κάτω ὅλοι τους !)

Ἀκοῦστε καὶ τοῦτο τὸ ἀντάξιο ἀπ' τὴ Γερμανία :

Der Kaiser muss nun aus Berlin,
Und wird mit uns nach Frankreich ziehn,
Wir dürsten nach dem welschen Blut,
Das stärkt nus allen Hand und mut.

(Τώρα θὰ φύγει ὁ Κάιζερ ἀπὸ τὸ Βερολίνο,
Καὶ θὰ τραβήξει μαζί μας κατὰ τὴ Γαλλία,
Διψάμε γιὰ τὸ φράγκικὸ τὸ αἷμα,
Αὐτὸ μᾶς δυναμώνει ὅλων τὰ χέρια καὶ τὸ θάρρος).

Δηλαδή, βγάλτε μάτια, κόψτε γλῶσσες, πιέτε αἷ-
μα ! Εἶναι ἡ δέκατη Μοῦσα, πὺν λαβαίνω τὴν τιμὴ
νὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΤΟ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ,"

Ἡ ἀπάντησι τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου στὶς *Μελλον-
τικὰς Κατευθύνσεις* (ἡ ἔκφρασι αὐτῆ τῶν «Γραμ-
μάτων» καθιερώθηκε. βλέπετε), θάναί, ὑποθέτουμε,
μὰ ἀπὸ τίς καλύτερες. Αὐτὸ συμπεραίνει κανεὶς, καὶ
κεῖνος πὺν συμφωνεῖ καθὼς καὶ κεῖνος πὺν δὲ συμφω-
νεῖ μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Μέλλον, ἅμα τὸ διαβάσει.

Ὁ κ. Παπανδρέου γράφει τὼς τὸ μέλλον τοῦ κό-
σμου ἀνήκει στὸ Σοσιαλισμὸ. Ἄρα καὶ τὸ Ἑλληνικὸ
μέλλον. Τὸ λέει ἀντικειμενικά, τὸ δείχνει σὰν ἐπιστή-
μονας πὺν βεβαιώνει γεγονότα : Δὲ μιλεῖ μὲ δογματι-
κὸ ὕψος—ὄσο κι' ἂ φοβᾶται πὼς τὸ κάνει. Δὲ δογμα-
τίζει λ. χ. σὰν καὶ μᾶς τοὺς ἄλλους, τοὺς σοσιαλιστέες,
πὺν μὲ κίνδυνον νὰ περάσουμε γιὰ κουτοὶ ἢ ἀνεικρι-
νεῖς, γινόμεστε ἀπόλυτοι, ἐπειδὴ νομίζουμε πὼς ὁ κά-
θε ἀγώνας θέλει τοὺς ὁπαδούς του μονοκόμματους κ'
ἐπειδὴ χωρὶς νὰ μποῦνε πολλοὶ ἀνθρωποὶ μονοκόμμα-
τοι σ' ἕναν ἀγώνα, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καὶ
καμμιά γενικὴ ὠφέλεια δὲν μπορεῖ νὰ βγεῖ.

Μ' αὐτὰ θέλουμε νὰ πῶμε : Ἐμᾶς τοὺς φανατι-
κοὺς, πὺν μᾶς παρατέρνει ἡ σοσιαλιστικὴ μανία μας,
δικαίωμα ἴσως νὰ μὴ μᾶς πολυπιστεύετε εἴταν σᾶς ὕ-
μνοῦμε τὸ Σοσιαλισμὸ. Τὸν κ. Παπανδρέου ὅμως ἔχε-
τε χρέος νὰ τὸν πιστέψετε. Μιλεῖ γιὰ τὸ κοινωνικὸ
ζήτημα σὰν ἀστός εἰλικρινής, πὺν γνώρισε τὸν πολι-
τισμένον κόσμον καί, γυρνώντας τώρα τελευταῖα ἀπὸ
τὴν Εὐρώπη, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πεί στοὺς δια-
νοοῦμενους συμπατριῶτες του τίς ἀκόλουθες ἀλήθειαι :

— Ἡ ἐποχὴ μας πιστεύει στὴν ἐξέλιξι, δηλαδὴ σ'
ἕνα καλύτερο μέλλον.

— Τὴν ἐξέλιξι τὴ φέρνουν οἱ ὕλικές ἀνάγκες. Ἡ
αὐξηση αὐτῶν θ' αὐξάνει καὶ θὰ τελειοποιεῖ τὸν πο-
λιτισμὸ. Σκ πὼς πάλι τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἡ καλλιτέ-
ρευσις τοῦ ἀτόμου.

— Μεγάλοι ἄνδρες, ἥρωες κτλ., δὲν ὑπάρχουν.
Αὐτοὶ εἶναι «φορεῖς τῆς ἐξελίξεως». Δημιουργοὶ τῆς
εἶναι οἱ ἀνάγκες τῶν «Μαζῶν».

— Σήμερα, μονάχα δυὸ κοινωνικὰ κινήματα ζη-
τοῦν τὴν Ἐξέλιξι καὶ συμβαδίζουν μ' αὐτὴ : Τὸ Σο-
σιαλιστικὸ καὶ τὸ Γυναικεῖο.

— Ἡ Ἑλλάδα θὰ τραβήξει τὸν ἴδιον δρόμον πὺν
τραβοῦν τώρα καὶ οἱ πῖο προχωρημένοι ἀπ' αὐτὴ λαοί.
Καὶ σὲ μᾶς θὰ ὑπάρξει σοσιαλισμὸς. Ζοῦμε στὶς ἴδιαι
συνθήκαι μὲ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαούς, καὶ τώρα μάλι-
στα, μετὰ τοὺς πολέμους, μὲ τὴ βιομηχανικὴ ἀνάπτυ-
ξι τοῦ τόπου, οἱ ἑλληνικὲς συνθήκαι θάναί ὅμοιαι μὲ
τίς εὐρωπαϊκὰς.

Σ' όλα αυτά που είναι αλήθειες σοσιαλιστικές, ο σοσιαλιστής δὲ βρίσκει τίποτε νὰ κατακρίνει. Τὰ ἴδια εἰπώθησαν στὴν Ἑλλάδα, καὶ πρὸ δέκα χρόνια, ἀπ' ἄλλους σοσιαλιστές: Ὁ Σοσιαλισμὸς εἶναι ἕνας. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸν αἰσθάνονται ὅλοι οἱ ὄπαδοί του, καὶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸν περιγράφουν κι' ὅσοι ζητοῦν νὰ γνωρίσουν ποιὸς ἀληθινὰ εἶναι. Τιμὴ λοιπὸν γιὰ τοὺς σοσιαλιστές, ἂν αὐτοὶ στὴν Ἑλλάδα, εἶναι οἱ μόνοι πὺλ προυνσιάζονται ὁμοιόμορφοι στὶς πεποιθήσεις τους.

Μὲ τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» ὁ κ. Παπανδρέου μᾶς φέρνει ὅμως καὶ κάτι νέο. Ἔρχεται τελευταῖος ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ μᾶς βεβαιώνει πὼς ἐκεῖ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη τὸ σοσιαλιστικὸ ρεύμα⁽¹⁾. Γιὰ ὅποιον ἀμφιβάλλει, οἱ ἀποδείξεις τοῦ κ. Παπανδρέου εἶναι, νομίζουμε, φωτεινότερες κι' ἀρκετές. Ἐκεῖνο ὅμως πὺλ θὰ εἴχαμε νὰ συζητήσουμε φιλικὰ μαζί του, θὰ εἶτανε κάποιες λεπτομέρειες γιὰ τὴν αὐριανὴ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ὄψη τῆς Ἑλλάδας.

Ἀντιεκκλησιαστικὰ ρεύματα θὰ υπάρξουν καὶ σὲ μᾶς. Ὁ κ. Παπανδρέου ἔχει ἀντίθετη γνώμη.

Μπορεῖ, ὡς τώρα, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία νὰ συνεργάσθηκε μὲ τὸ Κράτος καὶ γι' αὐτὸ νὰ μὴν εἴχαμε ἀντικληρικισμό. Ἡ αὐριανὴ ὅμως σοσιαλιστικὴ συνείδηση τῶν ἐργατῶν δὲ θὰ συμφωνεῖ μὲ τὴ φεουδαλικὴ τοῦ παπᾶ. Καὶ ἡ πείρα μᾶς δείχνει πὼς ὁ Ἑλληνας ἐργάτης γίνεται καλὸς σοσιαλιστὴς μόνον ἅμα ξεσκλαβώνεται τέλεια ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ προλήψις. Ἄρα κατ' ἀνάγκη, ὁ παπᾶς θὰ χτυπηθεῖ. Ἡ παπαδικὴ ἀντίδραση πὺλ θάπαντήσῃ τότε ὁ Σοσιαλισμὸς θάναί μεγάλη, θὰ παρουσιαστῇ μ' ἕλα τὰ πάθη τῆς ἰσπανικῆς ἢ τῆς ἰταλικῆς, μ' ὅλο τὸ ρωμαϊκὸ παπαδιστικὸ πείσμα. Οἱ Ἅγιοι Δημητριάδος (ἁθεικὰ Βόλου) θάναί αὐριο περιστότεροι καὶ περισσότερο διοργανωμένοι. Ἐνα μονάχα θὰ τολμούσαμε νὰ ἐλπίζουμε: Πὺς ὁ κληρὸς μᾶς δὲ θίχῃ ποτέ του τὴ μὸρφωσι, τοῦ φράγκικου, πὺς θὰ μείνῃ ἀμόρφωτος ὅπως εἶναι, κ' ἔτσι εὐκόλα θὰ τὸν ξεκάνουμε.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

N. ΓΙΑΝΝΙΟΣ

(¹) Μερικοὶ νομίζουν πὺς τώρα μὲ τὸν εὐρωπαϊκὸ πόλεμο χρεωκόπησε κι' ὁ Σοσιαλισμὸς. Οἱ τέτοιοι βιάζονται καὶ κρίνουν πρὶν τῆς ὥρας! Κι' ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε πὺς τὰ προλεταριάτα εἶχαν καιρὸ νὰ σταματήσουν τὸν πόλεμο καὶ δὲν τὸ ἔκαναν, πάλι αὐτὸ δὲ σημαίνει πὺς τὰ προλεταριάτα ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, παρὰ πὺς ὁ πόλεμος δὲν τὰ βόηκε ἔτοιμο πρὸς δράση.

Κριτήριον τοῦ Σοσιαλισμοῦ θὰ σταθεῖ μονάχα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Κι' ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴς ὡς τώρα ἀμοιβαῖες καταστροφῆς τῶν κρατῶν ἢ νίκῃ τοῦ Σοσιαλισμοῦ εἶναι βεβαία.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Τὸ παιδί πρέπει νὰ μελετᾷ τίς ἐπιθυμίες τοῦ πατέρα του, ὅσο ζῆ. Ὄταν ὁ πατέρας του πεθάνῃ, τότε πρέπει νὰ σπουδάξῃ τὴ ζωὴ του καὶ νὰ σέβεται τὴ μνήμη του.

ΕΝΑ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ

Τὴν Κυριακὴ, στὶς 14 τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ κ. Γ. Ἀγαπητὸς δίνει στὴν αἴθουσα τοῦ Ὁδείου récital πιάνου. Καθὼς μαθαίνω, ὡς τώρα, κανεῖς, ἀκόμα κι' ἀπ' τοὺς ἐπαγγελματίες πιανίστες τοῦ Ὁδείου δὲν παρουσιάστηκε σὲ récital, κ' ἔτσι ὁ τίτλος τιμῆς καὶ τὸ τόλμημα ἀνήκουν ἀκέρια στὸν κ. Ἀγαπητό. Δὲ λέω ἀκόμα, πὺς τοῦ ἀνήκει κ' ἡ δάφνη. Αὐτὸ θὰ φανῇ μὲ τὸν καιρὸ. Γιὰ μιὰ ἐχτέλεση κλασσικῶν κομματιῶν χρειάζεται καὶ ψυχικὴ μουσικὴ ζωὴ καὶ ταλέντο. Ἡ ψυχικὴ ζωὴ βοηθεῖ ν' ἀντλήσουμε ἀπ' τὸν πλοῦτο τῆς μουσικῆς ψυχῆς μᾶς τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, πὺς θὰ μᾶς δείξουνε ζωντανούς τοὺς τόνους μιᾶς σύνθεσις παλιάς, σὰν τὸν ἱστορικὸ, πὺς μόνον ἡ μεγάλη ψυχικὴ ζωὴ του τὸν βοηθεῖ νὰ νοιώσῃ περασμένες ἐποχές. Καὶ τὸ ταλέντο εἶναι ἐκεῖνο, πὺς τὴν ψυχικὴ αὐτὴ ἐργασία τὴ μεταφέρνει, σὰν ἀνάγκη, σὲ ζωντανούς τόνους, ὅπως ὁ μεταφραστὴς, πὺς τὴν ἁρμονία τῶν στίχων τοῦ πρωτότυπου, τὴ νοιώθει καὶ τὴν ἀκούει καθαρὰ στὴ δικὴ του γλώσσα. Καὶ ἀκόμα χρειάζεται σεβασμὸς καὶ βαθειὰ μελέτη. Συχνὸ εἶναι τὸ θέαμα ἀπὸ τοὺς διάφορους βιρτουόζους, πὺς, νοιώθοντας ἐλγὴ τὴν ἀξία τους μονάχα στὰ εὐκολοκίνητα δάχτυλά τους, διαλέγουν ἄψυχα ταχυδαχτυλογικὰ κομμάτια, ἢ ὀργιάζονε στὶς καντέσες τῶν κοντσέρτων. Ὅπως συχνὰ εἶναι ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, ὅπου τὸ πιάνο θεωρεῖται κεφάλαιο γιὰ τὴν προίκα κάθε κόρης, κ' ἡ βλάστημὴ ἐχτέλεση μιᾶς κλασσικῆς σύνθεσις—τόσο συχνή, ὅσο κ' ἡ ἀσυνειδήτη μετάφραση, ὅσο κ' ἡ ἀναγνώριση τοῦ τίτλου τοῦ «ἱστορικοῦ» ἢ τοῦ «ἐπιστήμονα» σὲ μικρόμυαλους καθαριστὲς παπυρικῆς σκόνις.

Ὁ κ. Γ. Ἀγαπητὸς εἶναι φίλος μου, κ' ἔτσι συχνὰ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία κ' ἡ εὐκαρίστησι νὰ τὸν ἀκούσω. Παιζει σοῦρα καὶ μ' αἴσθημα βαθύ. Ἀποφεύγει τὴ ρεκλάμα. Εἶναι μελετηρὸς κ' οἱ νότες βγαίνουν καθαρές ἀπ' τὰ δάχτυλά του. Μ' ἕνα λόγο εἶναι καλοσυνειδητὸς ἐχτελεστὴς καὶ τοῦ στέκου ξένα ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ βιρτουόζου. Θὰ σύσταινα σὲ ὅλους, ἔσους θέλουε ν' ἀκούσουν ἕνα ἀληθινὸ Bach, Brahms, Chopin, Debussy κ.τ.λ., νὰ πάνε τὴν Κυριακὴ σὲ κοντσέρτο του. Καὶ θὰ σύσταινα στὸν ἴδιο, τώρα πὺς εἶναι ἀκόμα νέος, ν' ἀκολουθήσῃ πιστὰ τὸ δρόμο πὺς χάραξε, νὰ μελετᾷ πάντα μὲ τὴν ἴδια εὐκρίνεια, νὰ βαθαίνη κάθε μέρα καὶ πὺς πολὺ στὴν οὐσία τῆς μουσικῆς σύνθεσις καὶ νὰ μὴν ἐπιηρεάζεται ποτές ἀπ' τὰ χεροκροτήματα τῆς ἄμουσῆς Ἀθηναϊκῆς ὄχλοκοινωνίας.

Φ. Π.

ΣΕΝΕΚΑΣ. — Τί πὺς ὠραῖο ἀπὸ νὰ τὸ κάνει κανένας ἐξέταση τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ κάθε μέρα. Τί ὕπνος πὺς γλυκὸς ἀπὸ κείνον πὺς ἀκλουθᾷ μιὰ τέτοια ἐπιθεώρηση τῶν πράξεό μας!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ἡ κ. Γαλάτεια Καζαντζάκη τὴν περασμένη Τρίτη, γιὰ δεύτερη φορὰ φέτος, μάζεψε φιλολογικὸ κόσμο στὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων. Στὴν πρώτη διάλεξη μίλησε γιὰ τοὺς ποιητὲς καὶ δραματογράφους καὶ στὴ δεύτερη γιὰ τοὺς διηγηματογράφους. Κι' ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη διάλεξη ἀκουσα νὰ ἐπιμένει γιὰ τὴν Ἑλληνικότητα πολλῶν ἔργων' στὸ ζήτημα τῆς Ἑλληνικῆς μορφῆς δίνει μεγάλη σημασία καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

Ἐίπε στὴν πρώτη ἔτι γιὰ τὸ μυθιστόρημα δυὸ ἡρωεῖς ὑπάρχουν ἐκδηλωμένοι, φανεροί. Ὁ Ἐργάτης, σὲ ὄλες τὶς ἐκδηλώσεις του καὶ ἡ μοδιστρούλα. Τὸν ἔθνικὸ ἀγῶνα, ἀπὸ τὸ 1814 ἴσαμε τὸ 1912 δὲν τὸν προσέχει. Ζωὴ καὶ τάφος τοῦ τόπου αὐτοῦ εἶναι τὸ νουφέκι καὶ ὁ πολιτικὸς. Ἀπὸ τὴν τυραννισμένη ζωὴ τῶν σκλάβων δὲν ὑπάρχει τὸ ὕλικό, τὸ ἱερὸ αἰσθημα τῆς πατρίδας, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὴν Τουρκάλα, τὸ παιδομάζωμα, ἡ ζωὴ δυὸ φυλῶν μετ' ἡ ἀγάπη καὶ τὴν ἔχθρητα; Ὁ πολιτικὸς ποὺ ἀφάνισε τὸν τόπο, ποὺ ρούφηξε τὸ αἷμα καὶ τὸ κρέας του, χρόνια πολλὰ τοῦ παρουσίαζε τὸν σκελετό, φωνάζοντας πάντα γιὰ τὰ Μεγάλα Δικαιώματα; Μιὰ μορφὴ τοῦ Νεοέλληνα, ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸ σκελετωμένο τόπο, τὸν ἀγκαθιάρικο καὶ βρωμερό, μᾶς δίνει ὁ Ταγκόπουλος στὶς «Ἀλυσίδες». Ἐκεῖ ὁ Στρωτός, προτοῦ ἢ ἐπανάστασι ἀνοίξει τὸ λάκκο τοῦ πολιτικοῦ τῆς κάμας καὶ τῆς ληστείας, φωνάζει τὸ ἐρχομό του, τὸ καταπληγωμένο ἔθνος σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κρηγορεῖ τοὺς λίγους, τοὺς διαλεχτούς, τοὺς ἀγνοῦς.

Τὸ ἔθνος ἀπὸ σερκὲς καὶ κλωτσιῆς ποὺ ἔτραγε, φτάνει στὸ Νέστο.

Τὴν πρόοδο καὶ τὰ θαύματα τοῦ στρατοῦ τὴν ἔκαμαν οἱ συναγωνιστὲς τοῦ Στρωτοῦ. Ἔργα λοιπὸν ποὺ ἔχουν τόσα σημάδια ὑγείας, προφητείας καὶ ψυχολογίας δὲν κάνουν ἐντύπωση, σὲ κανένα; Ὅσοι τὸ ποῦνε αὐτὸ ἢ δὲ θὰ τὰ ἔχουνε διαδοσμένα ἢ δὲ θέλουν νὰ ποῦνε μιὰ ἀλήθεια παραδεχτὴ ἀπὸ πολλοὺς διαλεχτοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ δεύτερη διάλεξη τῆς κ. Γαλάτειας Καζαντζάκη ἔγινε γιὰ τὸ διήγημα. Ἀρχίνησέ στίς 6 καὶ τέταρτο καὶ τελείωσε στίς 7 παρὰ τέταρτο. Σὲ μισὴ ὥρα μέσα μίλησε γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Παπαδιαμάντη, τοῦ Καρκαβίτσα, Βλάχογιάννη, Νιρβάνα, Χατζοπούλου, Καλλιρῆς Παρρέν, Σπήλιου Πασαγιάννη, Ξενοπούλου καὶ μερικῶν ἄλλων. Ἐίπε πόσα, ἀπάνου κάτου διηγήματα ἔχει γράψει καθένας, καὶ τελείωσε μετ' τὴν δήλωση ἔτι δὲν κριτικάρει: ἀλλὰ τὰ λέει «χάριν τῶν μελῶν τοῦ Λυκείου».

Ἀπὸ μιὰ κυρία ποὺ ἔχει γράψει, θαρρῶ, δράματα, διηγήματα καὶ κριτικὲς αὐστηρές, περίμενε ὁ κόσμος

ἀνάλυση, ἀνοιγμα ψυχῆς, π ρουσίασμα χαρακτήρων, φανέρωμα τῶν λογισμῶν τοῦ συγγραφέα ποὺ πολλὰ γράφει καὶ περισσότερα κρύβει. Ὁ Παλαμᾶς μίλησε γιὰ τὸ Βαλαωρίτη καὶ τὸν παρουσίασε πλατειά, γδυτό, ἔσκισε τὸ κεφάλι του καὶ διάβασε τοὺς κρυφούς κατημούς. Τὰ ἔργα τοῦ Παπαδιαμάντη θέλουν ὥρες, μελέτη, σεβασμὸ ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ποὺ μίλησε. Τί ἔμαθε ὁ κόσμος ἀπὸ τὴ σύντομη διάλεξη γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη, τὸν Καρκαβίτσα, τὸ Χατζοπούλο καὶ τοὺς ἄλλους; Κι' ἐκεῖνο τὸ ὄνομα τῆς κ. Παρρέν τί γύρευε ἀνάμεσα στοὺς διαλεχτούς; Κι' ὁ Παλαμᾶς μετ' τὸ «θάνατο τοῦ Παλληκαριοῦ», τὴν ὀλοζώντανη αὐτὴ ζωγραφιὰ τῆς Ἑλληνικῆς λεβεντιάς, ὁ Ψυχάρης μετ' δυὸ κολώνες βιβλία, μετ' μιὰ ζωὴ δλάκερη χαρισμένη στὰ γράμματα, ὁ Κονδυλάκης ποὺ ἔχει καὶ θ' ἀφίσει μιὰ παράδοση μετ' τὸ σκορπισμένο δῶ κ' ἐκεῖ ἔργο του, ὁ Δημοσθένης Βουτηρᾶς μετ' τὰ πολύμορφα καὶ πολύψυχα διηγήματά του, ὁ Τραυλαντώνης μετ' τὴν παιχιδιάρη «Ξαδέρφη», ποὺ μᾶς δίνει συγκινητικὲς χαρὲς καὶ συγκινητικώτερες λύπες, μετ' τὴν καταντιὰ τῆς, ὁ Μητσάκης καὶ ὁ Παρορίτης, αὐτοὶ δὲν ἀξίζουν ἕνα λόγο ἀπὸ τὴν πολυδιαδοσμένη κυρά; Γύρω μας δὲν ἀνθίζου πλούσια καὶ ἀμάραντα τὰ νεώτερα ταλέντα τοῦ Δ. Κίρκινου, τοῦ Ν. Καρβουνη, τοῦ Ρώμου Φιλλύρα, τοῦ Λέαντρου Παλαμᾶ, τοῦ Ρήγα Γκόλφη; Καὶ ὁ Ἐφραλιώτης δὲν ἔγραψε τίποτις;

Φιλολογικὲς φλυαριὲς εἶναι εὐκόλο κανέναν νὰ κάνει μετ' τὴν προστασία τοῦ Λυκείου τῶν φουσττανιῶν. Κι' εὐκολώτερο ἀκόμα εἶναι νὰ «δρέπει χειροκροτήματα». Αὐτὰ ὅμως δὲ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ ποῦμε στὴ κ. Γαλάτεια Καζαντζάκη καὶ τὴν ἀξιόραστη Πετρούλα Ψηλορείτου, ἔτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πήρε κάμποσες χιλιάδες ἀπὸ τὰ διδαχτικὰ βιβλία προσέχει πολὺ στὸν ἐμπορικὸ σκοπὸ τῶν διαλέξεων, τωρινὸ καὶ μελλούμενο.

M. A. ΡΟΔΑΣ

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

Τί θαύματα ἔκανε ἡ βροχὴ στὸ περιβόλι ἀγνάντια!...
 Ἔλα νὰ δῆς!... Τὰ ὀλόφανα καὶ τὰ ξερὰ κλωνάρια
 τὰ πλούμισε μ' ἕνα σωρὸ λαμπρὰ μαργαριτάρια.
 Κι' ὁ ἥλιος ἂν ἔξαφνα φανῆ, θ' ἀνόψουν οἱ μπριλάντια!
 Γιὰ κοίταξε!... πῶς κρέμονται στὴν ἀκρὴ ἀράδα ἀράδα,
 δίχως νὰ πέφτουν... Τί στολὴ, στῶν δέντρων τὴ γυμνάδα!
 Ἔνα πουλάκι ἀνέμελο μετ' πόση χάρι ἀπ' τὸνα
 κλωνάρι, στ' ἄλλο ποὺ πετᾷ μετ' τῶν πουλιῶν τὴ χάρι
 τόσο λαφρὰ ποὺ μήτε μιὰ δὲν τρέμει σταγόνα
 δὲν ἔλειψε ἕνα, ἀπ' τίς πυκνὲς σειρὲς, μαργαριτάρια!

Καβάλλα

MARIA ZAMPA

RANZ

(Σελίδα από ημερολόγιο)

Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ παχνοσόγνεφα, ἕνας ἀχνὸς γήλιος κοντεύει νὰ γείρη. Ὁ ἀλπινίστας μὲ τὰ πόδια ὡς τὰ γόνατα βουτηγμένα στὸ χιόνι, τὸ τυρολέζικο κοστούμι καὶ τὸ πούπουλο στὸ καπέλλο, ἀγναντεύει.

Ὅχι, αὐτὸς δὲν εἶναι ἕνας κοινὸς ἀλπινίστας.

Τὸ βραδυνὸ ρωμαντικὸ ἀεράκι τοῦ χαϊδεύει τὰ τσουλούφια του, καὶ στὴ θωριά του καθρεφτίζονται οἱ πυρκαγιὲς τῶν Ἀλπεων. Καὶ τὰ μάτια του, ὡς αὐτὰ τὰ μάτια, ποὺ δένονται ὅλα τὰ μυστήρια, ποὺ ἄλλοτε σωρόνεται σὰ θυμωνιές, καὶ ἄλλοτε τρέχουνε σὰν τὸ πέταγμα τοῦ χελιδониού. Ἡ σκέψη του εἶτανε πολλὰς φορὲς πιχτή, ἔλεγεσ μάτσα ἀπὸ ἀναριθμητὲς φωτεινὲς ἀχτίδες, ποὺ σκορπίζονταν ἀπὸ πολυπρίσματα κρούσταλλα. Μπρὸς τοῦ ἐμψυχώνονταν ἢ καλύτερα ἐναρμονίζονταν στὸ μυαλό του τὴν ὥρα κείνη οἱ εἰκόνας, ποῦχε κάποτε δεῖ, τοῦ Cos καὶ τοῦ Segantini. Ἔβλεπε πὼς ὁ Cos εἶτανε πρὸς κοντὰ στὸ στοχασμὸ του. Τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλβετίας τῶν ἀπότρυμων ἐκείνων ὄγκων, καὶ τὰ σιγαλοψίθυρα, σκοτεινὰ δάσα, κλειούνταν μὲ ἄγριο λυρισμὸ στὸ ἔργο του, κεῖ ποὺ τὸν ἀφίνε ψυχρὸ ἢ διαμαντοσκαλισμένη τέχνη τοῦ Segantini.

Καὶ θυμᾶται.

Σίγουρα στὸ χωριό, στὸ Grindelwald θὰ βρέχη τώρα πλάι στὸ Βίμμιε, τέτοια ὥρα, τὸ τραῖνο θὰ τρέχη μαζὶ μὲ τὸ ποτάμι, παιδὸ νὰ πρωτοφτάσῃ στὴν Τούνερζε. Τὰ νερά θὰ στάζουνε ἀπ' τοὺς παγῶνες τοῦ Mont — Blanc καὶ τῆς Γιούνγκφράου.

Ποιὰ πάντα δὲ θυμᾶται, θυμᾶται ὅμως, κάτι τετράπυκνες, πλατιὲς σειρὲς ἀπὸ πεύκα καὶ σιγαλότρεμα ἐλάτια, ποὺ ροδεύανε σὲ ἀρκετὲς χιλιάδες μέτρα, ποὺ πλάι τους κυματώνονται οἱ Ἀλπες, ποὺ κρυφανθίζουσε τὰ λαουλούδακια καὶ τὰ ἀλπενρέσχην κι' ἀνάμεσό τους, ὡς, τὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα, ζωσμένο ἀπὸ παχιὸ στρώμα ξερόφυλλα. Θυμᾶται τὶς γωνιὲς τῆς Φιρβαλντοτέτερζε, τὶς αὐλακίες καὶ τοὺς καπνοὺς ἀπὸ τὰ μικροδάπορα, τὶς χιονισμένες καρφὲς γύρω ἀναποδογυρισμένες στὸ γαλάζιο νερό. Πῶς τὸν ράντιζαν οἱ καταράχτες, καὶ ποὺ τώρα, οἱ κύκνοι θὰ τίναζαν ἀπ' τὰ φτερά τους, πλάι στὸ νησάκι τοῦ Ρουσσώ, τὶς τελευταῖες μαργαροσταλίδες. Τώρα, ἀκριβῶς τούτῃ τῇ στιγμῇ.

Καὶ κεῖ ποὺ συλλογιζότανε, ἔτσι ἀποκαρδιωμένος, ποὺ τὸ αἷμα του ἔφτανε σὲ μεγάλα κύματα στὸ μυαλό του, καὶ τὰ πόδια του ἦσαν νεκρωμένα, ἕνα κράκ ἀκούστηκε. Μπροστά του, ἀνυγότανε ἕνα βάραθρο. Τὸν κατάπιναν σιγὰ σιγὰ τὰ κρούσταλλα. Τί ὠφελεῖ κι' ἂν ἔλεγε, πὼς ἔτι κι' ἂν τοῦ τύχαινε θὰ πάσκιζε νὰ φανῆ ἤρωας! Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ λύπη δὲν τὸν ἔλυωνε ποτέ· πέραγε, σδυνότανε σὰν ὄνειρο. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν κι' ἀγρίευσαν ἀπὸ τὴ θέληση. Ἀλλὰ τῇ

Μοῖρα, τάχα εἶτανε στὸ χέρι του νὰ τὴν ὑποτάξῃ; Ἐλεγε τὴν ἀφέλεια νὰ τὸ πιστεύῃ. Κ' ἐκεῖ ποῦσασαν οἱ πάγοι, ἕνας ἄλλος ὄγκοπαγος ἀπὸ ψηλότερα, ροδὸλγησε καὶ στάθηκε, ἔτσι ποιὸς ἔβρει, γιὰ νὰ κλείσῃ τὸν τάφο του. Κ' ἔμεινε γιὰ μόνον σημάδι τὸ μακρὺ, ἀγαπημένο του ἀλπινικὸ ραβδί, ἔμεινε μπηχτό, καλὰ στερεωμένο. Ἔμεινε γιὰ νὰ μένη ἢ νὰ χαθῇ κι' αὐτό· ἡ Μοῖρα προτιμᾷ νὰ τὸ καταπιῇ κι' αὐτό, γιὰ νὰ ξαπλώνονται τὰ μεγάλα ἐρωτηματικά, ἕνας ἄλλος ποὺ θ' ἀνέβῃ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ξέρῃ, νὰ πατάῃ σὲ παγωμένο ἀνθρώπινο αἷμα. Πασκίζουμε νὰ ξεδιαλύνουμε τὸ μυστήριο, ἀφοῦ βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα ἄλλο πρὸς μεγάλο, τί τὸνα μὲ τἄλλο εἶναι βαθιὰ σφιχτοδεμένα. Σὲ μιὰν ἄλλη γλυκεῖα ἀτμόσφαιρα, στρωμένη μὲ χλωροσιὰ, οἱ βοσκάρηδες γυρίζουν καὶ σκορποῦνε τὰ ρυθμικὰ ἀντικαλήματα τῶν κουδουνιῶν τους τὰ βουδάλια ποὺ κάπου-κάπου ξανοίγουνται σὲ ἄγρια καθαλοκυνηγητά, μεθυσμένα ἀπὸ ὄργασμό.

Ὁ γήλιος ἔσθυσε τώρα. Τὸ τοπίο ντύθηκε τῇ μελαχολικῇ του ὄψῃ· κεῖ ποὺ βαθιὰ, ἐπιδητικὸι χύνονται γύρω οἱ τόνοι τοῦ Sulla morte d' un Eroo τοῦ Μπετόβεν καὶ φτάνουν ὡς τὸν τάφο Ἐκκεινοῦ κεῖ πάνου.

ΤΣ.

Ἡ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

(Ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ TRILUSSA)

Μιά φορά ὅλα τὰ ζᾶ, ποὺ δουλεύουνε τὸν ἄνθρωπο, ἀποφασίσανε νὰ ἐκλέξουν ἕναν πρόεδρο, γιὰ νὰ φροντίξῃ γιὰ τὰ συμφέροντά τους. Μαζώχτηκαν τὸ λοιπὸν μιὰ μέρα στὴ «Λέσχη τῶν Γομαριῶν καὶ Σαμαριῶν», ἢ «Ἐταιρεία τῶν Χοίρων» καὶ ἢ «Ἐταιρεία τῶν Ταύρων», καὶ ἢ ἀνεξάρτητῃ «Ἐνωσις τῶν Γαίδουριῶν ποὺ ζοῦν στὴ Ρώμη». Ἦρθε καὶ ἢ «Ἀδερφότης τῶν Καλοθρεμμένων Γάτων» καὶ «τῶν Σκύλων» καὶ τῶν «Ἀλόγων ποὺ δὲν τὰ ξέβρουν στὶς καρότσες», ἢ «Ἐνοση τῶν Ἀγελάδων», τῶν «Βοδιῶν» καὶ ἄλλων καὶ ἄλλων, ποὺ νὰν τὶς θυμοῦμαι; Τέλος ὅλα τὰ ζᾶ λάβανε μέρος στὴ συνεδρίαση.

Τὸ λοιπὸν ἕνα γαῖδουράκι, ποὺ ἀπὸ φιλοδοξία νὰ ἐκλέξουνε κεῖνο πρόεδρο, εἶχε ρίξει στὸν ὄμο του μιὰ προβιά λιονταριοῦ, σηκώθηκε στὸ βῆμα κ' εἶπε :

— Ζᾶ μου, ποὺ ἦρθατε ἐδῶ νὰ ἐκλέξετε τὸν πρόεδρό σας! Πόση συγκίνηση αἰστανόμυαι τούτῃ τῇ στιγμῇ! Πολιτισμός, Λευτεριά, Πρόοδος!... Νά, τὸ δικό μου ἀληθινὸ πρόγραμμα, τὸ ἀφιερῶμένο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ! Γι' αὐτὸ νὰ μὲ ψηφίσετε ὅλοι!

Κι' ἀλήθεια, αὐτὸν ἐκλέξανε τὰ ζᾶ. Μ' ἀπ' τῇ χαρᾷ του ὁ Γαῖδαρος, ἀρχισε τὰ γκαρίσματα. Τότες μονάχα τὰ τετράποδα νιώσανε τὸ λάθος ποὺ κάμανε νὰ πάρουνε γιὰ λιοντάκι ἕνα γαῖδαρο καὶ νὰ τὸν ἐκλέξουνε πρόεδρό τους. Ἀρχισαν τὸ λοιπὸν νὰ φωνάζουν μὲ θυμὸ :

— Ἀπατεῶνα, Μασκαρά. Ἀλιτήγιο! καὶ ἄλλα κι' ἄλλα.

Μὰ κείνος ἤσυχαι :

— Ἀνεβαῖνω στὴ θέση ποὺ μὲ τιμήσατε! εἶπε. Καὶ ἀληθινὰ δὲν τὴν ἀφίνω καὶ νὰ σκάσετε. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς ποὺ μοῦ τὴν προσφέρατε! Ἐλάτε! Τώρα σιαπὴ καὶ σεβαστήτε τὸν πρόεδρό σας!

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη : Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερικό φρ. χρ. 12.50.—Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμήνες συντρομῆς (3 δρ. τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂν δὲν προπλερώσει τὴ συντρομὴ του. **Γιὰ τὸ 1915 ἡ συντρομὴ ὁρίστηκε σὲ 20 δρ. φρ. τὴ χρονιά.**

20 λεπτὰ τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιῶνται σὲ γραφεῖο μας διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια καὶ σὲ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 42)

ΓΡΑΜΜΑΤΑ Κ' ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΗΝ ΚΥΡΑ

Τ' εἶν' τὸ κακὸ πὺν γίνεται ; καὶ τ' εἶναι τὰ οὐρὰ πὺν φτάσανε ὡς τὶς κορφῆς τοῦ γεροψηλορείτη ;
Καὶ δευτέρη διάλεξη μᾶς ἔκαμε ἡ κυρά
— κι ἀβάντε γιὰ τὴν τρίτη !

ΣΤΟ 'ΝΟΥΜΑ.,

Τραβᾶς μὲ λύσσα τὸ σκοινὶ κι ἀδιάζοπα χτυπᾶς
καμπάνα ὄρθρου, τοὺς κορυφούς καλόντας στὰ μεγάλα
τὰ ἔργα, καὶ πὺν δὲ σ' ἀκούν λυσσᾶς κι ἀφροκοπᾶς....
Χτύπα ! Κι ἂν τὸ σκοινὶ κοτεῖ, σοῦ μένει γιὰ ζρεμάλα.

ΣΤΟΥΣ ΜΑΛΛΙΑΡΟΦΑΓΟΥΣ

Κι ἂν πάσχετε ἀπὸ στούμπωμα κι ἀπὸ κοπρολαλιά,
τὴν ἀφορμὴ, ταλαίπωρο, δὲ νιώσατε ἀκόμα ;
Τρώγοντας, τρώγοντας μαλλιά,
στοιμπώσατε καὶ ὅλα πιά σᾶς βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα.

A. M. ΜΟΪΡΑΣ

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Ἄν ἕνας ἄνθρωπος μάθῃ τὸ πρωτὸ
τὸν ἴσω δρόμο τῆς ζωῆς, θὰ πεθάνῃ τὸ βράδι χωρὶς λύπη.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Ἡ Ἄρετή ποτὲ δὲ μένει μοναχῇ.
Θέλει πάντα νὰ ἔχῃ γειτόνους.

ΣΕΝΕΚΑΣ. — Ἄν εὐχαριστιέμαι νὰ μαθαίνω, εἶναι
γιὰ νὰ διδάσκω. Κάθε εὐκαρίστηση πὺν δὲ μοιράζεται καθόλου, χάνει τὴν ἡδονὴ τῆς.

ΣΕΝΕΚΑΣ. — Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὺν κάνουν
μεγαλύτερο κακὸ σὲ ἀνθρώπινο γένος, ἀπὸ κείνους πὺν
ζοῦνε διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι διδάσκουν.

Θ Α

Κιβάλα σὲ ἄσπρο του ἄτι
Σιγὰ σιγὰ περνᾶ
'Ανάμεσ' ἀπ' τὰ δέντρα
Τὰ χυνοπωρινά,

Σὰν ἄνοιξη, ὅλος νιάτα
Λεβέντης λοχαγός :
« Μέσα στὰ δέκα χρόνια
Θὰ νᾶμαι στρατηγός. » . . .

Τὸ μαῦρο του βιβλίο
'Ο Χάρος ξεφυλλᾶ,
Κάποιο ὄνομα κοιτάζει
Κι' ἀπὲ χαμογελά,

Καὶ ξάφνου μὲς στὰ δέντρα
Φυσᾶει βοριάς μ' ὄρμη
Κι' ἀνατριχίλα τρέχει
Τοῦ νιοῦ τ' ὠραῖο κορμί.

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ : «Ο Α·Ι· ΝΙΚΟΛΑΣ». ΑΘΗΝΑ, 1914 — Ὑστερ' ἀπὸ τ' «Ἀρχοντικά» καὶ τὸ δεύτερο τοῦτο ἀρχοντικὸ τραγοῦδι τοῦ κ. Γιοφύλλη «Ὁ Ἅϊ Νικόλας». Ἴσως εἶμαι σκλαβωμένος καὶ δὲν μπορῶ καὶ πάλι νὰ μιλήσω καθὼς θάπρεπε, ἀπὸ τὴν ἔγνοια μὴ λογιῶσαι κανένας πὺς νὰ χτυπῶ τὰ ἔργα τοῦ κ. Γιοφύλλη, καλοῦ φίλου μου ἔξω ἀπὸ τοῦτο, εἶναι μέτρο συστηματικόν. Μὰ τί τὰ θέτε. Ἡ ψύχωση ποῖζει μὲ τὴν ἀρχοντιὰ καὶ μὲ τὸ saugne bleu δὲν εἶναι κάπως βαρετή ; (Ὁ Ἅϊ Νικόλας πηγαίνει καὶ βάζει κρυφὰ στὴ γλάστρα τοῦ σπιτιοῦ ἐνὸς ἀρχοντοξεπεσμένου, σακκούλες φλουριά γιὰ νὰ παντρέψῃ τὶς τρεῖς κόρες του κ' ἔτσι νὰ μὴν πάει χαμένη ἡ ἀρχοντιὰ, τῆς φαρμακείας του. Νά, ὅλη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐπικολυρικῶν τοῦτου τραγοῦδιου. Κ' ὕστερα τί ξεχωρίζει τοῦτο ἀπὸ τὰ παραμῦθια πὺν μᾶς ἔλεγον οἱ βάβες μᾶς στὰ χρόνια τὰ μικρά μᾶς ; Κι' ὁ Φάουστ σὺν πηγαίνει μὲ τὸ Μεφιστοφιλή στὶς μάγισσες γιὰ νὰ ξαναβίωσι, μπορεῖ ἀντικειμενικὰ νὰ μᾶς θυμίζει κανένα παραμῦθι. Μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Θέλω νὰ πῶ πὺς ὁ ποιητὴς μποροῦσε νὰ μεταχειριστῆ ἕνα μῦθο τῆ στιγμῆ πὺν θὰ στήριζε πάνω του ἕνα πραγματικὸ ποιητικὸ σύμβολο. Ἄφου δὲν ἔκανε τοῦτο, τὸ ποιημᾶ του ἂς τὸ χαιρέται ὁ ἴδιος ποῖναι ἀρχοντικόν, ἐνὼ ἐμεῖς δὲν εἴμασθε. Τὸ γράψιμό του εἶναι καλόν. Στὸ γόρσιμα κείνο πὺν παρουσιάζονται μὰ μὰ λιγότερες οἱ κόρες σὲ κρεββάτι, μᾶς θυμίζει μακρονύ τὴν Ballade του Uhland «Οἱ τρεῖς Κόρες».

Ὁ στίχος του πολὺ καλὸς καὶ δουλεμένος.

Πὺν καὶ πὺν μερικὲς ὄχρες ἀναλαμπεῖς ἐμπνευγῆς. Μ' ἀφου τοῦ μολογάμε ὅλα τοῦτα κι' ἀφου ἀκόμα τὸ λέμε πὺς ὁ κ. Γιοφύλλης δὲν ἀνήκει σὲ τὸ σωρὸ, γιὰ νὰ μὴν εἶναι πὺν λίγο ἀρχοντικόν καὶ νὰ μὴ γράφει πὺν κοντὰ στὴ ζωὴ καὶ πὺν μακρονύ ἀπ' τὴν πρόληψη ; **MENANTROS MAGNHS** GOETHE : ΦΑΟΥΣΤ μετ' ὀφροδὶς Μάρκου Α' Ἰγέρην (Λογοτεχνικὴ Βιβλιοθήκη Φέξη. Ἀθήνα 1914. Δρ. 4). Γιὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ γράψουμε ἀργότερα πλατιά, ὅπως τοῦ ἀξίζει. Μᾶς δυὸ λόγια τυπικὰ ρεκαλίμας δὲν ξεοφλάει κανεὶς μὲ τέτια βιβλία.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Μὰ μοῦ μιλάς γιὰ ποιὸ κακό, τί σοῦκανα, καὶ τί εἶδες;
ΑἴΡΑ

Νὰ χάσης πρέπει ἀπ' τὸ βροχὸ τὶς ἀσκοπεὶς ἐλπίδες
Γιατὶ δὲ στέκεται σὲ μᾶς τὶς νερογεννημένες
Μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς θνητοὺς νάμαστε ἐρωτημένες.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Ἐρωτημένη τὼρ ἔγώ, μὴ λάχει κ' εἶναι ἀλήθεια;
Ποτές μου δὲν τὸν γνόμισα μὲς τῶν νερῶν τὰ βύθια
Τὸν ἔρωτα, παρὰ στὸ φῶς στὴν πάχνη στὸ λουλουδι
Καὶ τώρα μόνον στοῦ βροχῶ τὸ μαγικὸ τραγοῦδι!

ΑἴΡΑ

Καὶ δὲ τὸ νοιώθεις ἀγνωρῆ, τί λοιπὸν ἄλλο μένει,
Νὰ καταλάβῃς δύστηνη πὼς εἶσαι ἐρωτημένη;
Ὅπου δὲ μένεις πεῖα στιγμὴ στὰ νεραϊδολημέρια
Κι' ἀφήνεις τὰ μεσάνυχτα νὰ κἀνης μεσημέρια,
Καὶ δὲ φοβᾶσαι τίποτα, κι' οὐδὲ ψιφᾶς τὸν Ἕλιο,
Καὶ μπαίνεις μέσα στοῦ θνητοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸ βασί-

[λειο,

Καὶ δρασκελᾶς τὰ σύνορα τῶν νεραϊδοσπηλιῶ μας,
Γιὰ νὰ διαλύσης μὲς τὸ φῶς τὸ κάθε μυστικὸ μας!
Ἔλα λοιπὸν νὰ φύγωμε πρὶν νὰ μᾶς φτύξῃ ἡ μέρα!

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (ἀκούγεται ἡ φλογέρα)

Στάσου . . . κι' ἀκούγω στὸ βουνὸ τὴ μαγικὴ φλογέρα!

ΑἴΡΑ

Ἔλα νὰ φύγωμε ἄμοιρη, τί ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης
Μαγεύοντάς σε νείρεται νὰ κἀνῃ τὴ βουλή τῆς.
Ὅλου γι' αὐτὸ κάθε βραδὶς ἀπ' τῶν βουνῶν τὰ πλάγια
Σοῦ στέλνει τὸ βροχόπουλο γιὰ νὰ σοῦ πλέξῃ μάγια!

(Γίνεται φῶς λίγο λίγο)

Ἀχνή . . . τὸ φῶς τριγύρω μας ξαπλώνει λίγο, λίγο,
Κι' ἀκόμα στέκει; . . . σβύνομαι. . . σ' ἀφήνω, ἐγὼ θὰ
[φύγω!

Μὰ κύτταξε καὶ μάθετο καλὰ, πὼς τὴ γενιά μας
Πρὶν νὰ προδώσῃς, θὰ βρεθῆς ταχιά μὲς νὰ νερά μας!
(Ἡ Αἴρα χάνεται μέσα στὴ πάχνη)

Σκηνὴ Η'.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (μέσα στὸ φῶς)

Καὶ τί μὲ μέλλει ἐμένανε κι' ἂν προδοθῇ ἡ γενιά τους
Γιατὶ τὸν Ἕλιο ἀγάπησα μὲρὰ ἀπὸ τὰ νερά τους,
Καὶ τὸ τραγοῦδι ποῦναι φῶς καὶ πῶς καθάριο ἀκόμα
Ἄπὸ τὸν Ἕλιο ποῦ μεθᾶ κι' ἔπου σκορπάει τὸ χρώμα!
Ὁ φῶς γλυκό! τώρα γρηκῶ φῶς τρισαγαπιμένο
Ποῦ σὲ θωρῶ κατάμχτα πὼς εἶμαι κι' ἀνασαίνω
Τί τοῦ κορμιοῦ τὴν ὁμορφιά ποῦ νέφη νοτισμένα
Κι' ἀχνὸι μοῦ τὴν ἐσκέπαζαν τώρα χρωστῶ σὲ σένα!

Παραπέτασμα

(*) Κοίταξε ἀριθμ. 539, 540, 541, 542 καὶ 543.

Πράξη Τετῆ

Ἡ σκηνὴ μέσα σὲ βοσκοτόπια. Εἶναι ἡ ὥρα ἀκριβῶς με-
σημέρι.

Σκηνὴ Α'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ
ΒΑΤΤΟΣ

Ὅχι ἀπ' αὐτοῦ γυρίσετε Νεραΐδες ἀπ' τὴ φτέρη.
Τοὺς εἶδα πρὶν ποῦ μίλαγαν ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

ΑἴΡΑ

Ἐμπρός...σιγά...στὰ νύχια σας μὲς τοῦ Ἥλιου τὴ λαμ-
[πράδα

Τώρα ποῦ σέρνεται δειλὸ τὸ φεῖδι ἀπ' τὴ σχισμάδα
Κι' ὁ πιστικὸς ὕπνο γλυκὸ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα παίρνει
Στὸ μεσημέρι τὸ βαρὺ, ποῦ στοιχειωμένο γέρνει
Τὸ φύλλο ἀπ' τὰ κλαριά,

Ἐμπρός νὰ τοὺς σηκώσωμε στὴν ἀνεμοξηριά.
Τώρα ποῦ φτάσαμε ὡς ἐδῶ δὲ μᾶς σκορποῦν τὰ μάγια
Νερῶν ἀπ' ἀστραπόβολα καὶ φαρμακεύτρας ἄγια.
Τί ἔμαστε ἐμεῖς ἀερικὲς ἔπου κλωθογυρίζουμε
Μὲς τὸν ἀνεμοστρόβιλο καὶ τὰ νερά κοιμίζουμε.

ΒΑΤΤΟΣ

Νεραΐδες καλομοῖρές μου καὶ ξωθικὲς κυράδες
Ποῦ ἀθώρητες λαβώνετε μέσα ἀπὸ τὶς ἀχνάδες
Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κι' ὁ σκοπὸς κι' ἔλα δεξιά ναρθοῦνε
Δὲν πρέπει αἱ ἀνθρώποι τώρα ἐδῶ πὼς ἤρθαμε νὰ δοῦνε.

ΑἴΡΑ

Καλὰ μιλάει ὁ Τσέλιγγας, ἀγερικὲς παρθένες!
Νὰ μὴ μᾶς δοῦν καὶ ξαφνικὰ βρεθοῦμε προδομένες
Ἐλάτε νὰ κρυφτοῦμε ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὴν Ἑλάτη
Μὴν τύχει ἀλαφροήσκιωτο καὶ μᾶς ξανοίξῃ μάτι.

(Χάνονται λίγο λίγο)

Σκηνὴ Β'.

ΒΑΤΤΟΣ (μόνος)

ΒΑΤΤΟΣ

Ὁραϊκὰ! ὁ Δάφνης ἄς ἐρθῇ νὰ δοῦμε πὼς θὰ πάρῃ
τὸ βίος ποῦ θὰ τοῦ δώσω!

Πρὶν νὰ ξανοίξῃ ἀπ' τὸ μαντρί τὸ μάτι του γαλάρη
θὰ τοὺς τὸν παραδώσω.

Νάτος!.. θαρρῶ...

(Ὁ Ἔρως κατεβαίνει μέσα στὸ φῶς)

μέσα στὸ φῶς αὐτὸς ποιὸς νάναί πάλι

Μὲ τὰ χιγίσια τὰ φτερὰ καὶ μὲ παιδιοῦ κεφάλι.

Σκηνὴ Γ'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΕΡΩΣ

ΕΡΩΣ

Σ' ὀλόχρυσῃ μὴ ἀχτίδα

Ἡ Ἀφροδίτη μ' ἔστειλε νὰ δῶ ἡ Ἀμαρυλλίδα
Ποῦ βρῖσκεται...

ΒΑΤΤΟΣ (μὲ ἀπορία)

Ποιὸς εἶσαι σὺ καὶ ἀπὸ ποιὸ φτάνεις μέρες;

ΕΡΩΣ

Ἄπὸ τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφή καὶ εἶμαι ὁ Θεὸς Ὁ Ἔρως!

ΒΑΤΤΟΣ

Πρῶτη φορὰ ποῦ βλέπω σε!

ΕΡΩΣ (χαμογελώντας)
 "Έτσι δὲ μὲ γνωρίζεις ;
 ΒΑΤΤΟΣ
 Ποῦ νὰ σὲ ξέρω!...τὰ σουριὰ ποῦ τᾶχεις, ποῦ σταλίζεις;
 ΕΡΩΣ
 Ποτέ σου δὲ μ' ἀπάντησες, δὲν ἄκουσες γιὰ μένα ;
 ΒΑΤΤΟΣ
 Ποτές μου δὲ σ' ἀπάντησε, μὴδὲ σ' ἔχω ἄκουσμένα !
 Μὰ αὐτὰ ἐδῶ τὰ φτερά
 Γιατί τᾶχεις στή ράχη σου ;
 ΕΡΩΣ
 Γιὰ νὰ πατῶ ἀλαφρά.
 ΒΑΤΤΟΣ (χαδεύοντας τὰ ὄπλα του)
 "Ἄμμὲ τὸ τόξο τὸ γυρτό καὶ τὴς χρυσῆς σαίτες ;
 ΕΡΩΣ
 "Ἐχουν φαρμάκι τσουχτερό τῶν σαίτων οἱ μύτες !
 ΒΑΤΤΟΣ (ποῦ τραβήχτηκε μὲ φόβο)
 Καὶ τί δουλειὰ κάνεις, ζευγάς μὴν εἶσαι, ἀλετρολάτης,
 φυλάγεις γίδια ;
 ΕΡΩΣ
 Τὴς καρδιῆς φυλῶ ποῦμαι προστάτης !
 ΒΑΤΤΟΣ
 Τί κάνεις ; τὴς καρδιῆς φυλάξ ;
 ΕΡΩΣ
 Κοπαδιαστὲς τὴς πάγω
 Μέσα στοῦ οὐνείρου τὴς βουσκῆς καὶ γύρω τους φυλάγω.
 ΒΑΤΤΟΣ
 "Ε ! κι' ἄλλο ;
 ΕΡΩΣ
 Ρίχνω σαίτες
 ΒΑΤΤΟΣ
 "Ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ τί ξέρεις ;
 ΕΡΩΣ
 Τίποτα !
 ΒΑΤΤΟΣ (χαμογελώντας)
 Καὶ δὲ μοῦ τὸ λὲς πῶς εἶσαι χασομέρης ;
 ΕΡΩΣ
 "Οχι, χωριάτη μου καλέ, γιατί σὰ σαίτεύω
 Μὲ τὸ χρυσὸ δοξάρι μου καὶ ἐγὼ τῆ γῆς δουλεύω !
 Σκηνή Δ' .
 Οἱ ἄνω καὶ ΧΑΟΗ
 ΧΑΟΗ (τρεχάτη)
 Τὰ μάθατε ;
 ΒΑΤΤΟΣ
 Τί τρέχει ;
 ΧΑΟΗ (βλέπουσα τὸν "Ἐρωτα)
 "Α ! ἔλθα σὲ καλὴν ὥρα
 "Ἀφοῦ ναι ὁ "Ἐρωτας ἐδῶ... νά, λὲν σ' ἔλα τῆ χῶρα
 (Στὸν "Ἐρωτα)
 Μὰ σὺ θὰ ξέρῃς νὰ μᾶς πῆς ἂν εἶναι ἀλήθεια ;
 ΕΡΩΣ
 νὰ σ' ἀπαντήσω.
 ΒΑΤΤΟΣ (μόνος)
 Μωρ' αὐτὴ τὸν ξέρει κι' ἀπὸ πρώτα !

Πρώτα

ΧΑΟΗ
 Νά, λένε πῶς ξελόγιασεν ὁ Δάφνης μιὰ Νεραίδα
 μὲ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι του, τὴν πῆρε ἀπ' τὴν ἀχνάδα
 καὶ στὴς βουσκῆς ὀλημερὶς γυρνᾷ τώρα μ' ἐκείνη.
 ΕΡΩΣ
 "Ἀλήθεια, ναί, τί ταίριαζε τὸ θέλημα νὰ γείνη
 τῆς "Αφροδίτης
 ΧΑΟΗ
 Μ' ἄκουσε τί λένε ἀκόμα κι' ἄλλα.
 Οἱ Νύφες πῶς σηκώθηκαν γιὰ νὰ τὴν πάρουν πίσω !
 ΒΑΤΤΟΣ (στὸν "Ἐρωτα)
 Μὴν τὴν ἀκοῦς...δὲ γίνονται ποτές αὐτὰ . . .
 ΧΑΟΗ
 Μιὰ στάλα
 ἂν βάζω ἀπὸ τὰ μένανε, μὴ σώσω νὰ γυρίσω.
 ΒΑΤΤΟΣ
 Καὶ δὲ μᾶς λὲς κι' ἀπὸ τὰ ποιὸν κρατεῖς αὐτὸ τὸ
 ΧΑΟΗ [ψέμα ;
 Ψέμα ! ποῦ τῶπε κι' ἡ Μυρτῶ πῶς μὲς σ' αὐτὸ τὸ ρέμα
 "Ὅλες οἱ Νύφες γιὰτ' αὐτὸ φυλάγουνε καρτέρι,
 "Ἐκείνη ποῦ τὰ πράγματα τοῦ κάτου κόσμου ξερεῖ !
 ΒΑΤΤΟΣ
 Πῶς πίσω θὰ τὴν πάρουνε, γιατί ;
 ΧΑΟΗ
 Ν' ἀκούσῃς στέκα !
 Γιατί τὴν ξενεραίδεψε τὴν ἔκανε γυναῖκα
 Τὴν πῆρε μέσα ἀπ' τὴς σπηλιῆς καὶ τώρα τὴ γυρνάει
 σὺν μιὰ τσομπάνα στὴς βουσκῆς μαζί του ἔπου κι' ἂν πάη
 ΒΑΤΤΟΣ
 "Ε ! καὶ πιστεύεις πῶς μποροῦν νὰ κάμουν τέτοιο
 [πράμμα ;
 ΧΑΟΗ
 Ποιῆς ; οἱ Νεραίδες ; μὰ γι' αὐτὲς αὐτὸ δὲν εἶναι θάμμα.
 "Ἐξὸν ἂν τὸ μαντύλι τους κανέναν τοὺς ἀρπάξῃ
 Τὴν ὥρα ποῦ σέρνουν τὸ χορὸ' μπορεῖ τότε ν' ἀλλάξῃ
 Τὸ πρᾶμμα. Τὶ τὸ ἔχω ἄκουστὰ κι' ἀπὸ γερόντων χεῖλη
 Πῶς σὺν προφτάξῃς στὸ χορὸ' κι' ἀρπάξῃς τὸ μαντύλι
 "Ἐκείνης ποῦ τραβᾷ μπροστά, μὲ μῖα ἀπ' τὴν θωριάσου
 Οἱ ἄλλες ὄλες χάνονται καὶ μένει αὐτὴ δικιά σου.
 Κι' ἀρχίζει καὶ παρακαλεῖ καὶ πίσω τὸ γυρθεῖ
 Κι' ἂν δὲν τὸ δώσῃ πὰ ποτές δὲ μεταναραϊθεῖ.
 ΕΡΩΣ
 Λοιπὸν τῶχουν ἀπόφαση νὰ τοῦ τὴν πάρουν ;
 ΧΑΟΗ
 Τώρα ; . . .
 Γι' αὐτὸ φυλᾷν στὴς ρεματιῆς.
 ΒΑΤΤΟΣ (μόνος)
 "Ἐβγήκαμε στὴ φόρα !
 (Στὸν ἔρωτα)
 "Ἀκούσετε τὸ γέροντα καὶ μένα' δὲν πιστεύω
 Πῶς τέτοιο πρᾶμμα νὰ γενῆ μπορεῖ γιατί χαλεύω
 Πενήντα χρόνια τώρα ἐδῶ ποῦ βόσκω τὰ σουριὰ μου,
 καὶ μιὰ Νεραίδα, νὰ σὰς πῶ, δὲν εἶδα στὴ θωριά μου.
 ΧΑΟΗ
 "Αχ ! πῶς λυποῦμαι την... "Αχ πῶς, νὰ τοῦ τὴν πάρουν
 πίσω !
 Καλὲ ἄς μπορ' οἶσα τώρα εὐτὺς νὰ πάγω, νὰ μὴ γύσω
 νὰ μὴν περάσουν ἀπ' ἐδῶ !
 (Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γδ. Εύχαριστούμε. Έλα κανένα Σαβατόβραδο. — κ. Δ. Χρηστ. Τασοπα. Σύμφωνοι με όσα γράφεις. Κείνος που βγάζει τα «Π.» δεν είναι δικός μας. καθώς το δηλώνει κάθε τόσο κι ο ίδιος. — κ. Αετιδέα. Γιατί δε στέλνεις τα ποιήματά σου στα «Παναθήναια»; Είναι άριστον περιοδικόν, δημοσιεύει και ποιήματα. — κ. Ν. Σταθ. Γράψε μας το κατατόπι σου για να σου απαντήσουμε. Δεν έστειλες ώς-τόσο κάτι που ελγες ύποκειθεϊ. — κ. Ντ. Λάδ. Ναι κ' εύχαριστούμε. — κ. Δ. Νικ. Τόν κατάλογο κειώνε που δηλώσανε συνδρομή για το 1915 θά τον τυπώσουμε στο τελευταίο φύλλο τούτης τής χρονιάς. — κ. Γ. Δούρ. Βόλο. Λάβαμε τη συνδρομή του 914 κ' εύχαριστούμε. Να σέ γράψουμε και για το 915; — κ. Μ. Παπούλ. Η συνδρομή είναι χρονιάτικη κ' έτσι σέ γράψαμε. Όσο για την πλευρωμή, δε βλέπεται' πλευρώνεις κάθε τριμηγία.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιώς — Κυκλάδων

Γραμμή Πειραιώς — Αλεξανδρείας

Τό με διπλοῦς ἔλικας και μηχανά; ἀφθάσ ου ταχύτητας πολυτελείας και ἀέσεως θαλαμηγόν ἀτμόπλοιον ΕΣΠΕΡΙΑ ἀναχωρεϊ ἐκ Πειραιώς (Πραχία Τρούμπα).

Έκαστην ΠΕΜΠΤΗΝ, ὄραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον, Τήνον, Άνδρον και Κόρθιον.

Έκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὄραν 3 μ. μ. δι' Αλεξανδρείαν. Διά περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Έν Αθήναις. Γραφεία Γεν. Διευθύνσεως, ὁδός Απελλοῦ ἀριθ. 1 και εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμά Κοῦν και Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλιμαν και Σ. Σωϊάδου,

(πλατεία Συντάγματο:) και Ἰωάν. Ρέντα (παρά τόν ἡλεκτρικόν σταθμόν Ὀμνολίας).

Έν Πειραιεϊ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδός Φίλωνος, 44, (ἔπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Έν Αλεξανδρείᾳ. Μ. Π. Σαλβάγον, ὁδός Ἀντωνιάδου, 1.

(Έκ τοῦ Πρακτορεῖου)

ΣΕΝΕΚΑΣ. — Ὁ σκοπός ἀνυψώνει τὰ πιδ μικρά πράματα κ' ἐξευγενίζει τὰ πιδ κοινά.

ΣΕΝΕΚΑΣ. — Τό να σέ φοβούνται, δεν είναι πάντα ἀπόδειξη ὑπεροχῆς.

ΣΕΝΕΚΑΣ. — Τό κἀθεϊ ἄς ὑποφέρουμε με θάρρος, γιατί τὰ πάντα φτάνουν, ὄχι καθώς πιστεύουμε, στην τύχη, μα στην ὄρα τους.

ΣΕΝΕΚΑΣ. — Σέ μερικά πράματα κάλλιο να πλανιέται κανένας παρά ν' ἀμφιβάλλει.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Δέ φροντίζω να μάθω ποιός γράφει τούς νόμους ἑνός ἔθνους, ὅταν γνωρίζω κείνονε που συνθέτει τίς μαλλάντες του.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Ὅτε ἡ εὐγένεια οὔτε ἡ μουσική δίνουν ἀξία στον ἄνθρωπο, ἄν δεν ἔχη μέσα του τήν Ἀρετή και τήν Ἀγάπη.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Λόγια γλυκά κ' ἔλκυστικό παρουσιαστικό σπάνια συντροφιάζονται με τήν Καλοσύνη.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Γενικός Διευθυντής ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ
ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ — ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τό ταχύπλοον θαλαμηγόν Ἑλληνικόν ὑπερωκεάνειον

“ΠΑΤΡΙΣ,”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιώς μέσω Καλαμών — Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τήν 16 Δεκεμβρίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικόν ὑπερωκεάνειον

“ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιώς μέσω Καλαμών — Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τήν 24 Δεκεμβρίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικόν ὑπερωκεάνειον

“ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιώς (μέσω Καλαμών — Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τήν 4 Ἰανουαρίου

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια και περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδός Απελλοῦ 1. Ἄριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικόν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδός Φίλωνος ἀρ. 44 (ἔπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἄρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες να ασφαλιπτωι θέτες ἀνάγκη να δηλώσωι: ἐγκαιρῶς εἰς τὰ Κεντρικά Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας και εἰς τούς κατά τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικά ἀτμόπλοια, ὑποστηρίξτε τήν Σημαίαν θας, μεγάλύνετε τήν Πατρίδα θας.